

„Kérjétek az aratás Urát..”

Missziós
szent kilenced

Írta:
Csávossy Elemér S. J.

Budapest, 1929
Jézus Szíve Népleányai Társasága
kiadása

„Kérjétek az aratás Urát...”

MISSZIÓS SZENT KILENCED
(A hitlerjesztés művenek rövid ismertetésével)

Írta:
Csávossy Elemér S. J.

BUDAPEST, 1929.
Jézus Szíve Nőpleányai Társasága kiadása
Főbizományos .
Korda ut., VIII, Mikszáth Kálmán tér 3

37/1928.

Imprimi potest.

Budapestini, die 27. Nov. 1928.

Biró Franciscus

Praep. Prov. Hung.

Nihil obstat.

P. Franciscus Zsiros S. J.

ensor dioecesanus.

Nr. 118.

Imprimatur.

Strigonii, die 12. Jan. 1929.

Dr. Julius Walter

el. episcopus, vic. gen.

ELŐSZÓ.

Ez a kis füzet Xavéri sz. Ferenc ünnepére íródott. Ha jól emlékszem, láttam valahol képet, mely a nagy missziós apostolt kebléből kitörő lángokkal ábrázolta, és mintegy szájából hallani véltem ismert fohászt: Adj, Uram, lelkeket! — Ha sz. Pálról mondhatta aranyszájú sz. János, hogy „Pál szive, Krisztus szive”, akkor ugyanazt joggal ismételhetjük Xavéri sz. Ferencről: Ferencnek szive Krisztus szive. Ugyanaz a láng ég benne, mely az Üdvözítő szivéből tör e'ő s melyről ő maga mondotta: „Tüzet jöttem bocsátani a földre és mi mást akarok, mint hogy felgyuladjon!” (Luk. 12, 49.) Ez a tűz a lelkekért égő buzgóság. Ennek a tűznek kell betöltenie a mi szivünket is, ha valóban keresztyének, azaz Krisztuskövetők va-

gyunk. Akinek szive az Üdvözítő szívének szeretetétől lángol igazán, az nem lehet részvét nélkül, annyi sok millió lélek iránt, akiknek örök boldogságáért ez a Szív megtört a kereszten. A missziós buzgalom égi tüzének felkeltésére a még szunyadók és hideg közömbösségben dermedezők lelkében, ennek a mennyei lángnak égő tüztengerré szítására a már lángoló szívében iródott ez a füzetke.

Kalocsa, 1928. nov. 13. Sz. Szaniszló ünnepén.

Szerző.

ELSŐ NAP.

Elmélkedés.

Ébredjünk fel reggel és tekintsünk körül szobánkban. Mintha varázslásra eltűnt volna minden, ami keresztény. Eltűnt a feszület ágyunk fölött, eltűnt a Mária-kép a szekrényről, mellőlünk, imádságra akarunk letérdelni, de nincs harangszó, mely arra hívna. Kilépünk a házból, — mily csoda! ahol a templomok állottak, pogány istenségeknek pagodái éktelenkednek és rút bálványok szobrai terpeszkednek, félig meztelen ördögimádók űzik vad hókuszpókuszukat a csarnokokban. Eltűntek az oltárok mindenünnen, eltűntek a szentképek, nincs mise, nincs áldo-

zás, nincs gyóntatószék, nincs karácsony, nincs feltámadás, a gyermekeket nem viszik keresztelni, nincs fehérruhás lány és fiú, aki virággal kezében sietne első áldozásához, nem viszik a beteghez a szent kenetet és útravalót, sívár élet és sívár halál az, ami mindenfelől körülvesz bennünket. Az iskolában nem tanítják meg a gyermekeket a vallásra, nincs kórház, nincs irgalomház az egész városban, vidéken; rabszolgák, a családból kitagadott nők és gyermekek seregei vonulnak fel előttünk. Egy szó megmagyaráz mindent: kipusztult a kereszténység.

Csak álom az egész, rettenetes rémkép. De hány ezer városban, faluban, országban szörnyűséges valóság ez a világon! Ezer és millió lélek így születik, így él, így hal meg, a világnak nagyobbik része. Ezt a szomorú képet festi lelkünk elé az egyik magyar hithírdető Kínában, amikor leírja első karácsonyát Tientsinben. Ha kilép a rendházból, semmi nyoma annak, hogy ma Kará-

csony van, semmi nyoma, hogy már 2000 évvel ezelőtt az Údvözítő megszületett ezek számára is, akik itt még a sötétségben és a halál árnyékában ülnek (Luk. 1. 79.), semmi nyoma az angyalok örömeikének: „Ime nagy örömet hirdetek nektek, mert ma született az Údvözítő, Dávid városában“ (Luk. 2, 10, 11.). Nem rezdül meg szívünkben a részvét húrja ezek hallatára? Mi volnánk mi is, ha kipusztulna körülötünk minden, ami lelkünk legbensőbb örömét, boldogságát alkotja, a karácsonyi evangélium, az isteni örömhír, melyet az angyal által küld minden népnek?

Mi volnál te, ha nem volna hit-hirdető? ha mind oly keményen gondolkodott volna, mint te szoktál gondolkodni: Elég itt is a pogány, elég a szegény, elég nekünk a magunk baja? Te is csak úgy születél volna, úgy éltél volna, úgy haltál volna meg, mint ma a busmanok, a kalferek, a négerék vagy akár a művelt, de Krisztusról mit sem tudó kínaiak, japánok és hin-

duk. Kinek köszönöd, hogy keresztény vagy és katolikus? Annak a száz meg száz apostolnak, aki házáját elhagyta, föládozta vagyonát, rokonságát, családját, életét részvétekből irántad, bár nem is ismert még, hiszen még a világon se voltál. De ők már előre dolgoztak, előre haltak meg a lelkekért, melyeknek később születniök kellett, hogy Krisztus Egyházában, az igaz hitben lássanak napvilágot és élvezzék ennek az isteni világosságnak minden kegyelmét, boldogságát. És te részvétlenül haladnál el a hithirdető apostolok és vértanúk serege mellett, akik most is küzdenek és halnak meg, amikor Krisztus birodalmának határvégeit tolják előre a távoli országokban? Hogy megérted, mit eredményezhet a lelkek iránti részvét emberi szívben, olvasd a legnagyobb hithirdetőnek rövid életrajzát, mely most következik.

Xavéri szt. Ferenc.

India és Japán apostola, a hitterjesztés művének főpártfogója.

Xavéri szt. Ferencet már megtérése maga jelölte ki a missziós munkára. Istenhez való teljes megtéréséhez a lökést, az elmélkedés a lélek értékéről adta meg. A fényes tehetségű és nemes gondolkodású, tisztaszívű ifjú, aki már 22 éves korában a világhírű párizsi egyetem tanára volt, 1500-ban született a spanyolországi navarrai Xavier-kastélyban, előkelő nemes családból. Egvideig a világ hiúságai fogva tartották és életcélját minél fényesebb tudományos pályán kereste. Lelkét veszély fenvegette a párizsi egyetem csarnokaiban is lappangó éretnekek részéről. De egész világ-felfogásában és lelki törekvésében tökéletes változást idéztek elő loyolai szt. Ignácnak az evangéliumból vett szavai, melyeket többször ismételt meg fiatal barátja előtt: „Ferenc, mit használ az embernek, ha

az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja?“ Ferenc lemondott állásáról, szent Ignác követője lett, hogy immár egész életét és minden tehetségét a lelkek megtérítésének szentelje. Égő szomjúság töltötte be szívét, különösen a pogányság sötétségében synylődő lelkek után. Azért mint leghőbb vágyának teljesülését üdvözlötte a küldetést, melyet III. Pál pápától előljárója, szent Ignác által kapott 1541-ben, hogy keleti Indiában hirdesse Krisztus szent evangéliumát.

Kimondhatatlan fáradsalmak és szenvedések közt hintette el az isteni ígét és rövid tíz év alatt több országot járt be és hódított meg Krisztusnak, mint amennyit ugyancsak tíz év alatt Nagy Sándor seregei leigáztak. Sok százezer pogányt, egész területeket és országokat fejedelmeikkel együtt térített meg az igaz hitre. Indiából Japánba vezetett és ott is hasonló sikerrel hirdette az evangélium szent tanát. Isten számtalan csodával kísérte apostoli lángbuzgalmát; jövendőlé-

sei, csodálatos nyelvadomány, a betegek gyógyítása és halottak feltámasztása, melyeket Isten általa művelt, az apostolok idejére emlékeztetnek. Vágyai még tovább mentek. Japánból Kínába akart áthajózni, de Szancián szigetén erőt vett rajta a betegség, melyet emberföltötti fáradalmak okoztak, és mint Mózes az ígéret földjét, szemlélve a közeli Kína partjait, mindenkitől elhagyatva, szegényes kunyhóban adta át teremtőjének nagy lelkét 1552 dec. 2-án. Testét az indiai Goában temették el, és ez még napjainkban is teljesen ép és sértetlen, tagjai hajlékonyak, szeme a rothadás jelét sem mutatja. Jobb karját szent ereklye gyanánt őrzik Rómában az Al Gesú templomban. XV. Gergely pápa 1622 március 12-én a szentek sorába iktatta, ünnepét az egvház dec. 3-án üli meg. X. Pius pápa pedig Xav. szent Ferencet, mint az egész hitlejlesztés műve védőszentjét, magasabb rangú ünneppel tüntette ki. Az ő tiszteletére végzik leginkább szenttéavatásá-

nak évfordulója előtt (már. 4—12.) az ú. n. „Kegyelem kibencedet.“

Imádság.

(Xav. szt. Ferenc imádsága a hitetlenekért.)

Örökkévaló Isten, világ teremtője, emlékezzél meg, hogy a hitetlenek lelke is a Te alkodmányod, s hogy a Te képedre és hasonlatosságodra teremtetted őket. Ime, Uram, ezekkel telik meg a Te sajnálatodra a pokol. Emlékezzél meg, hogy a Te Fiad Jézus az ő üdvösségükért szenvedte a kegyetlen halált. Ne engedd, kérlek, Uram, tovább, hogy a Te szent Fiadat a hitetlenek gyalázzák, hanem engesztelődjél meg az istenes lelkek és az anyaszentegyház szeretett szent Fiad jegyesének könyörgése által. Csak irgalmasságodra emlékezzél, feledd el bálványozásukat és hitetlenségüket és add, hogy végre ők is megismerjék azt, akit Te küldöttél, a mi Urunkat Jézus Krisztust, aki a mi üdvünk és föltámadásunk, ki által

megmenekedtünk és megszabadultunk. kinek áldás és dicsőség legyen örökön örökké. Amen. (300 n. b. egyszer napjában. IX. Pius 1847.)

Erénygyakorlat.

Ajánd fel a mai nap minden cselekedetét és szenvedését a pogány népek megtéréseért és újítsd meg lélekben ezt a felajánlást napközben is többször.

*„Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.“
(Máté 9, 37, 38.)*

MÁSODIK NAP.

Elmélkedés.

Keresem a jó szívet, mely részvéttel van lelki-testi nyomorban sanyalódó pogány testvérei iránt. Akarod tudni, hogy mi a jó szív? Az adakozó szív. Mit ad? Amije csak van. Akarod tudni, hogy melyik a legjobb szív? „Nagyobb szeretete senkinek sincs ennél, mintha valaki az ő életét adja barátiért.“ (Ján. 15, 18.) Karácsony este van. Alaszka jégmezőin várják gyermekei szegényes kunyhóikban az „atyát“, lelkük atyját. Pár nappal ezelőtt távozott, hogy ajándékokkal megrakva térjen vissza gyermekeihez karácsony estéjén. Nem tér vissza. Valahol a jégmezőn a hótól félig eltemetve, arccal a földnek, ott plhen holtan, megdermedve az

„Atya“. Utólérte a hóvihar és eltemette. Csak hű kutyája strázsál a szán mellett, melyen ura utazott, és üvölt ki a rettenetes magányba, a téli éjszakába, hirdeti égnek-földnek, hogy nagyobb szeretete nincs senkinek sem, mint annak, aki életét adja övéért. Már 5 napja, hogy kint tart a kutya halott gazdája mellett étlen-szomjan, a hűségnek és ragaszkodásnak csodálatos példája. Védi még a halálban is urának testét a madarak és ragadozó állatok ellen. Így találják őt, akik az eltűnt misszionárius felkutatására elindultak.

Hatalmas, szívet rendítő a kutya prédikációja. Prédikál nektek, hideg, közömbös, önző keresztények, hogy több szíve van neki az állatnak, bár öntudatlanul, mint nektek, kik pusztulni, veszni hagyjátok saját testvéreiteket, nem veszitek szívetekre küzdelmeiket, fáradságukat, szenvedésüket, nem érzitek inségüket, nyomorukat, nem siettek segítségére véreteknek és azoknak, akikért ők életüket feláldozzák. Prédikál nek-

tek, kik vigadtok és mulattok a bárókban, színházakban, zsúrokon, szórjátok pénzeteket és nincs filléretetek számukra, kik éheznek, fáznak, fáradtságtól összeroskadnak. Ezt prédikálja nektek a kutya a hithirdető holt teteménél Alaszka hómezőin. És hány más missziónárius áldozza fél életét nemcsak a hómezőkön, hanem a trópusi nap égető sugarai alatt, a lázak hazájában, a fertőző bacillusoktól telített levegőben, a pestises és kolerás betegek és bélpoklosok közt, hány lesz áldozata a viperák marásának és a vadállatok dühének, hány szenved vértanulahált a hitetlenek fegyvere alatt! „Nagyobb szeretete senkinek sincs ennél, mintha valaki az ő életét adja barátiért.“ Ez a jó szív, mely részvélből lelki-testi nyomorban sínylődő testvéreiért önmagát áldozza fel érettük.

Nem érdemlik-e meg, hogy mi is részvételt legyünk, érdeklődjünk irántuk, imádkozzunk értük? Ha többet nem tehetsz, legalább imádkozzál, ajánlj fel jócselekedeteket,

önmegtagadásokat a hithirdetőkért, ajánld fel napi munkádat érettük, amint azt liziói kis szent Teréz megtette, mikor egész életét felajánlotta a zárdában a hitterjesztés nagy művéért és a hithirdetőkért és ezáltal kiérdemelte, hogy az Egyház őt 1928-ban Xavéri sz. Ferenc mellett és vele egy rangban a hitterjesztés művének második főpártfogójává nevezte ki.

Halljuk erre vonatkozó rövid élet-történetét.

*Liziói kis sz. Teréz,
a hitterjesztés művének második fő-
pártfogója.*

Mindent megértünk mondhatná valaki, csak azt nem, hogyan lehet kármelica apácát, a világtól egészen visszavonut 24 éves hajadont, India és Japán hőseikű apostola mellett, a missziók főpártfogójává megtenni? Őt, aki sohasem prédikált, soha lábát a kolostorból ki nem tette, soha pogány földet nem érintett? — Igen, mert hithirdető és apostol lehet va-

laki nemcsak akkor, ha szavát hal-
latja sok ezer ember előtt, hanem
akkor is, ha a magányban önmagát
feláldozza és imádkozik a leikekért.
A szónok apostolsága mellett ott van
és az előbbinél nagyobb jelentőségű
a természetfölötti rendben az imád-
ságnak és az áldozatnak apostolsága
is. Xav. sz. Ferenc sem bízott sza-
vának erejében, hanem éjjelenként
az oltár lépcsőin térdelt és ajánlotta
munkáját az Oltáriszentségben rejlő
Istennek.

Liziói kis sz. Teréz azzal a szán-
dékkal lépett 15 éves korában a szí-
gorú kármelitarendbe, hogy életét
áldozatul hozza a papokért és a lel-
kekért. Mikor a fogadalmat meg-
előző vizsgálat alkalmával kérdez-
ték tőle, hogy miért hagyta el a vi-
lágot és a szülői házat, nem azt vá-
laszolta, hogy az imádság szent nyu-
galmáért, a szemlélődés édes boldog-
ságáért mond le a világról, hanem
„azért, hogy leikeket mentsek, főleg
pedig, hogy a papokért imádkoz-
zam”. Sajnálta, hogy maga nem le-
hetett pap és azt mondta, azért hal

meg 24 éves korában, hogy ez neki ne fájjon annyira, mert 24 éves korukban szokták szentelni a papokat. Ennyire lelkesedett a papok áldozatos, lélekmentő hivatása iránt. Betegségében sétát ajánlott neki az ápolónő. Ez rá nézve nem volt üdülés, hanem újabb szenvedés, de megtette, bár egészen kimerítette erőit. Az egyik nővér kérdésére, hogy miért erőlteti annyira a sétát, azt válaszolta: „Felajánlom egy misszionáriusért, aki talán távol valahol kimerült apostoli útjában, hogy fáradtságán enyhítsek“. A rózszaeső, melyet halála után ígért, nemcsak a keresztény nép lakta vidékekre esett, hanem bőségesen hullott a missziós területekre is. Ezáltal mutatta ki Isten, hogy őt a missziók pártfogójává szemelte ki. Találóan írja róla egyik életrajzírója: „Szeretett volna misszionárius lenni, hogy Isten ígését hirdesse s lelkeket mentsen; de egy misszionáriusnak egy ország területére, egy emberöltőre szorítkozó munkássága őt nem elégítette ki: ő misszionárius szeretett volna lenni

az egész földkerekségen és pedig egészen az ítéletnapig. S íme, az Ur milyen ienséges, előre nem látható módon váltotta valóra e szándékát: kis Teréz meghalt, de a lelke könyvébe foglalva él s az tényleg az egész földkerekségen, a legkülönbözőbb nyelveken és előreláthatólag az ítélet napjáig fogja hirdetni a szeretet evangéliumát“.

Liziói kis sz. Teréz született 1873-ban a franciaországi Alençon-ban, 1888-ban belépett a lisieux-i kármelita-zárdába, ahol mint újoncmesternő halt meg 1897 szept. 30-án. XI. Pius pápa 1925-ben szentté avatta és ünnepét magasabb ranggal okt. 3-ra tette. Örökértékű műve önéletrajza, melyben főleg az ő „kis útjára“ iparkodik megtanítani követőit.

Imádság

(liziói kis szt. Teréz önéletrajzából).

Ó, mint szeretném bejárni ezt a szomorú földet és hangos szóval hirdetni a Te nevedet és a pogányság éjjeleibe besugároztatni a hit világát; bojtortjánt termő földjébe bele-

plántálni a dicsőség fáját, a Te áldott szent kereszteted, ó én megfeszített szerelmes Jegyesem! De egyetlen misszió nem olthatná szomjamat, nem csillapíthatná vágyamat: egyszerre akarnám hirdetni a Te szent evangéliumodat a világ minden részében és azt akarnám, hogy szavam elhasson az óceán legel-feledettebb, legismeretlenebb szigetére is. Híthirdető szeretnék lenni, nemcsak addig, míg az arasznyi élet tart, hanem az szeretnék lenni a világ kezdetétől fogva s az szeretnék lenni a világ végezetéig.

Erénygyakorlat.

Ajánlj fel egy szentáldozást a hit-hirdetőkért kis önmegtagadás és lelki áldozat kíséretében. Ha teheted, adj valami alamizsnát a mai napon a missziók javára.

„Emeljétek fel szemeiteket és lássátok a földeket, mert megértetek már az aratásra. És aki arat, jutalmát veszi és terményt gyűjt az örök életre, hogy aki vet is, együtt örüljön azzal, ki arat” (Ján. 4, 35, 36).

HARMADIK NAP.

Elmélkedés.

Talán egy történelmi emlékek sem oly nagy a szimbolikus jelentése, mint az obeliszkek, mely Rómában a sz. Péter-bazilika előtt áll. Egyiptomból hozták a világ fővárosába a római császárok viáguralmuknak és a népek hódolatának jelképéül. A pápák a sz. Péter-templom elé vitették, hogy jelképe legyen a pogány népek meghódolásának Krisztus és az ő Egvháza előtt hitben és szeretetben. Azért van ráírva erre a köoszlopra. „Ime, Krisztus keresztje, távozzatok, ellenséges hadak, győzött az oroslán Juda törzséből. Krisztus győz, Krisztus országol, Krisztus uralkodik“.

De még egy szó van rávésve, melynek szimbolikus jelentése nem

kevésbé magasztos és szívet emelő, mint magáé az oszlopé: „Ezt az oszlopot, mely a pogány bálványok tiszteletének volt istentelenül szentelve, az Apostolfejedelmek lábai elé vitette *verejtékes munka árán* V. Sixtus pápa“. Ez a verejtékes, fáradságos munka, melyen a nagy pápa mindenekelőtt azoknak a munkásoknak óriási erőmegfeszítését értette, akik a hatalmas köobeliszket előtbi helyéről ide szállították, jelképezi az ezerszerte nagyobb munkát és fáradságot, mellyel az apostolok, a hithirdetők és vértanúk lelki értelemben alávetették a világot, a pogány birodalmakat Krisztus országának és földi helytartójának. Az obeliszk a sz. Péter-templom előtt hirdeti az Egyház missziós munkájának nagyszerűségét és erejét. Hirdeti egyúttal azokat a fáradsalmakat, melyek árán Krisztus harcosai előretolták az ő földi birodalmának határköveit. Erre az obeliszkre esett rá az első római hithirdető, sz. Péter apostol tekintete, amikor halálra hurcolták Néró katonái. Ez az oszlop

hirdeti az első keresztény harcosok véres küzde'lmét a vértanúk Colosseum-ának arénáján. Ez az oszlop jelképezi a hithirdetők és misszionáriusok fárada'mait az új népek megtérítésében a középkor elején és a tengerentúli országokban az újkor küszöbén. Ez jelképezi a nagy világmissziót minden verejtékes munkájával és véres küzde'mével az éjszak jéghegyei közt és a déli nap perzselő hevében, a sivatagokban és őserdőkben, a vadállatok és vademberek közt, a pogányság kultúrcentrumainak erkölcsi és hitbelli sivatagjaiban és őserdőiben, szellemi vademberek vadállati erkölcsei közt. Mennyi munkát, mennyi fáradságot, mennyi verejtéket, mennyi á'dozatot, mennyi vért, mennyi emberéletet jelent ez a kőoszlop és felirata! „Ennyi fáradságba került megalapítani Róma városát!” zengi a pogány költő Vergilius. Sokkal jobban illenek rá ezek a szavak a keresztény Rómára. És tovább folvik a munka, nem szünetel és Krisztus országának határvonalai tágulnak, mert uralkod-

.....

nia kell neki „tengertől tengerig, napkelettől napnyugatig, a földkerekség határáig“.

Ki ne lelkesülne ezért a nagyszerű missziós munkáért?! Akiben csak él a szeretet Krisztus iránt, az Egyház iránt, akiben él a katolikus öntudat, hogy ő egy nagy világbirodalomnak isteni szabadsággal felruházott polgára, akiben él a lelkesedés a „Regnum Christi“ — Krisztus országa —, a „Christus Rex“ — Krisztus király — iránt, az felkarolja a hitterjesztés nagyszerű, lelket emelő eszméjét és egész szívvel, egész lélekkel beleáll a missziós munkába.

Azért ismerkedjünk meg a következőkben a hitterjesztés előmozdításának főszközeivel, melyek arra képesítenek, hogy ha már személyesen nem is hirdethetjük Krisztust a pogányoknak, legalább imádságunkkal és alamizsnáinkkal támogassuk azokat, akik távoli országokban a hitetlenek megtérítésén fáradoznak.

A Hitterjesztés Egyesülete.

Az Egyház három missziós egye-

sületet tüntetett ki különösképp azáltal, hogy azokat az Apostoli Szent-szék intézményének rangjára emelte. Ezek között első a Hitterjesztés Egyesülete (Pontificium opus a Propagatione fidei). — Ez az egyesület Franciaországban keletkezett 1822-ben Lyonban. Alapításában több buzgó személynek volt része, de elterjesztésében és a gyűjtési módok kidolgozásában, melyeket azóta mindenfelé meghonosítottak, a fő érdem Jaricot Pau'ináé, aki lelkesedéssel vetette magát a missziós propagandára. A mű megkezdése után rövid időn belül már 1000 tagot nyert meg az egyesületnek és 13 hónap alatt maga egyedül mintegy 9000 franknyi összeget gyűjtött az ázsiai misszióknak. Az egyesületet, melynek voltaképeni alapítási napja 1822 május 3-a, Xavéri sz. Ferenc oltalma alá helyezték és VII. Pius pápától kezdve a római Szent-szék számos lelki kiváltságban, búcsóban részesítette és nem egyszer tüntette ki elismerésének legszebb dícséretével.

A Hitterjesztés Egyesülete a leg-
 régibb és leghatalmasabb missziós
 egyesület. A Szentszéktől kiadott leg-
 újabb szabályokban „egyedülálló és
 csakugyan egyetemes intézmény”-
 nek nevezi az Egyház, mely „a vi-
 lág minden nemzetéből való hívők-
 nek társulása, akik nemcsak azért
 egyesültek, hogy az egész földkere-
 ségének Krisztushoz térését imádsá-
 gukkal az Uristennél segítsék, hanem
 azért is, hogy adományukkal a misz-
 zionáriusok tevékenységét életben
 tartsák, a hívőktől a missziók cél-
 jaira följánlott pénzt pedig szét-
 osztassák”. Az egyesület rendkívül
 gyorsan terjedt el Franciaországban.
 Alapítása után az első hetekben
 már is hat egyházmegyében vetette
 meg lábát, Pári-sban pedig az északi
 tartományok részére új központ ala-
 kult a lyon-i mellett. Rövid időn be-
 lül a legtöbb európai országban, sőt
 a tengerentúli világrészekben is
 meghonosodott. Igaz, hogy egyes
 országokban viszontagságokon is
 kellett keresztülmennie és Spanvol-
 országban a kormány 1841-ben erő-

szakkal el is nyomta, úgy hogy csak 1883-ban sikerült azt ismét visszaállítani. Németországban leginkább a „Xavéri sz. Ferenc misszióegyesület“ néven szerepelt az eredetileg francia Hitterjesztés Egyesülete: 1922 május 3-án, az egyesület alapításának századik évfordulóján, XI. Pius pápa az egész világon elterjedt műnek közponját Rómába helyezte át és a művet magát az Apostoli Szent-szék intézményének nyilvánította, azt átszervezte és új szabályokkal szentesítette. Így a Hitterjesztés Egyesülete jelenleg az első helyen áll a hivatásos missziós egyesületek közt, melynek a Szentséges Atya szándéka szerint minden katolikus hívőnek tagjának kellene lennie. Ezt az egyesületet kell a missziós munka minden lelkes támogatójának első-sorban terjeszteni és felvirágoztatni, mert ez az egyesület hivatott arra, hogy „az összes missziókat kivétel nélkül pénzzel segítse, melyet, a szükségletek szemmel tartásával ugyan, valamennyi között egyenletesen oszt el“. A szerzetesintézmények is ezt

az egyesületet támogassák elsősorban, mely az ő misszióikat is évenként tetemes segélyben részesíti, azonban meg van nekik engedve, hogy barátaiktól és jóakaróiktól saját misszióik szükségleteinek kielégítésére alamizsnát gyűjtsenek.

A Hitterjesztés Egyesületébe beléphet minden katolikus hívő, aki 12-ik életévét betöltötte és hetenként 5 fillért fizet. Ezenkívül a tagoknak mindennap legalább egyszer egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet el kell mondaniok ezzel a fohással: „Xavéri sz. Ferenc, könyörögj érettünk!“ Azok a szegények, akik a heti 5 fillért nem fizethetik, az egyesület lelki előnyeit élvezhetik, ha bármilyen csekély adománnyal hozzájárulnak a missziós mű előmozdításához.

Magyar hazánkban még kevéssé ment át a köztudatba, hogy minden katolikus hívőnek hála- és szeretetbeli szent kötelessége a missziókat anyagilag is támogatni és a pogány népek megtérítésén közreműködni. Azért kell leginkább hazánkban a Hitterjesztés Egyesületét megszer-

vezni és terjeszteni, hogy népünk lelki megnevelésére és saját lelki hasznára a missziós eszme minél tágabb körben hódítsa meg a lelkeket.

Imádság.

Imádkozd el a Hitterjesztés Egyesületének napi kötelező imádságát: egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet és a könyörgést „Xavéri sz. Ferenc, könyörögj érettünk“.

Erénygyakorlat.

Ha nem vagy még tagja a Hitterjesztés Egyesületének, vétesd fel magad abba. Szerezz az egyesületnek legalább egy tagot.

*„Elmenvén az egész világra,
hirdesétek az evangéliumot
minden teremtménynek“.*

(Márk. 16, 15.)

NEGYEDIK NAP.

Elmélkedés.

Vannak emberek, akik sohasem tudnak önmaguktól teljesen megszabadulni. A missziós mozgalomban is saját érdeküket keresik és azt kérdik: Milyen haszon háramlik az egészről énám? Mások látszólag önzetlenebbek, de az ő gondolatviláguk is és még inkább érzésviláguk csak szűk körben mozog. Attól félnek, hogy hazájuk kárára van, ha a külföldi missziókat támogatják. Maradjon csak a pénz benn minálunk, mi-
nek azt kivinni az amúgy is szegény országból? Azért lássuk, hogy mi haszonnal is jár a missziós munka önmagunkra és saját nemzetünkre nézve?

A választ arra, hogy mi hasznunk van a missziós munkából, maga a missziók nagy pártfogója és a leg-

nagyobb misszionárius adja meg, Xavéri sz. Ferenc, ha csak haszon alatt nem értjük a tisztán anyagi hasznot; mert ha azt értjük, akkor egyáltalán oly körben mozgunk, melybe zárva lehetetlen megérteni az önzetlen, eszményi missziós buzgalmat. Mit hozott a missziós munka Xavéri sz. Ferencnek? Mérhetetlen égi dicsőséget és boldogságot, nevét a szentek dicsőséges lajstromába írta be. Talán rég elfeledték volna az egykor ünnepezt párizsi egyetemi tanárt, ha önző kicsinyességgel saját földi dicsőségének keresése mellett tartott volna ki nagyratörő útján. A feledés fátyla takarta volna el alakját az emberek tekintete elől. Most pedig, hogy önmagát feledte, az ég ragyogó csillagai közt fog al helyet. És hazája? Ki hozott nagyobb dicsőséget Spanyolországnak, a párizsi egyetemi professzor-e vagy Indiának és Japánnak nagy apostola? Mérhetetlen dicsőség származott a szülőföldjére, egész nemzetére. Nem minden ország képes a világnak Xavéri sz. Ferenceket adni.

Mi hasznunk van a missziós munkából? Mi haszna van belőle az országnak? Az a hasznunk van, hogy a missziós munka és érdeklődés által szívünk Krisztusszerető, jó, nagy és áldozatos lesz. Ez önmaga a legszébb és legnagyobb jutalom. Pedig erre nevel a missziós érdeklődés és tevékenység. És ha Magyarországon sok Krisztusszerető, jó, nagy és áldozatos szív van, akkor ez csak az országnak és az ország katolicizmusának válik hasznára. Mert minél mélyebben gyökerezik a hit, mely a missziós gondolatból fakad, az öntudatos katolicizmus, a lelkekben, annál buzgóbb, öntudatosabb, áldozatra készebb, nagy érdekekért önzetlenül lelkesedni tudóbb lesz az egész magyar katolikusság, és erre van legnagyobb szükség ma.

Miben áll a missziós tevékenység? Az érdeklődésben a missziók iránt, a missziós mozgalom terjesztésében, személyes bekapcsolódásunkban a missziós munkába, saját személyünk beállítással a hiterjesztés művébe. A missziós tevékenységnek első két

módja mindenkire nézve egyaránt lehetséges. De bármi módon kapcsolódunk is bele a missziós munkába, az eredmény saját lelkünkre nézve ugyanaz lesz: hitünk mélyítése, látókörünk kiszélesedése, érzelmi világunk önzetlenebb kifejlődése, akaratunknak áldozatokra való edzése, megacélozása.

Ez a missziós gondolatnak nagy pedagógiai jelentősége is. Hogy az ifjúság életére mit jelent a missziós gondolat, azt mutatja maguknak a misszionáriusoknak példája, kiknek hivatása az ifjú lekesedés tüzeben fogamzott. Szent Bonifác ifjú korában langoló szemmel halgatja az atyai házba tért misszionárius elbeszéléseit a küzdelmekről, sikerekről, kudarcokról, melyekben a misszionárius élete bővelkedik, és eközben megérlelődik szívében a nagy elhatározás. Harc, hódítás, nagylelkű áldozat vonzza, elbűvöli az ifjú lelkét.

Ezért kell a missziós munkát ismertetni nemcsak teológusokkal az egyetemen, hanem a középiskolában

is az ifjúsággal, a népiskolában a gyermekekkel, sőt már édesanyja ölen ismerkedjék meg az egészen kis gyermek a távoli missziók hőseivel. Így mintegy az anyatejjel szívja magába a lelkesedést a nagy missziós gondolatért és az érdeklődést a missziók szent ügye iránt. Nem ez a szent gyermeked lelkesedés hajtotta-e az egykori nagy szent Terézt még kis korában a mókók országába, hogy ott Krisztus hitét terjessze és vértanuhalált szenvedjen érte? Ilyen gyermekekből adjon nekünk sokat az Isten!

Szemléljük azért elmélkedésünkkel kapcsolatban a gyerekek nagy missziós palesztráját, a Szent Gyermekség világgraszoló művét.

Jézus Szent Gyermekségének műve.

A Szent Gyermekség művének (Opus a Sancta Infantia) megalkotására az indítékot a szájalom adta meg a kínai pogány gyermekek szomorú sorsa iránt. Aapitója a szeretetreméltó nancy-i püspök, de Forbin-Janson Károly volt, aki a mű-

nek első tervezetét Jaricot Paulinának, a Hitterjesztés Egyesülete alapítónőjének útmutatásai szerint dolgozta ki 1843-ban. A műnek kezdetben sok nehézséggel kellett megküzdenie, főleg az aggodalom miatt, mely sokak lelkét betöltötte, hogy az új missziós mű a régibb Hitterjesztés Egyesületének karára lesz, bár Franciaországban és Belgiumban lelkes pártolókra talált. Azonban a pápák oltalma, rátermett, lelkes vezetők és szervezők és maga a tapasztalat eloszlatták az ellenvetéseket és az új missziós művet, mely elsősorban a gyermekeket nevezte magáéinak hamar diadalra juttatta a nehézségek fölött.

Az egyesület leginkább Németországban indult virágzásnak. Sehol lelkesebb és hűségesebb gyermek-seregére nem talált a mű, mint ebben az országban. A 90-es évek óta a gyűjtésben Németország áll első helyen. A párizsi központ a maga részéről mindenkor nagy súlyt helyezett arra, hogy az egyes országok központjaival a legszívélye-

sebb összeköttetést tartsa fenn. Sikerült is még a világháború legszomorúbb korszakában is. Azért nevezi méltán egy német író a Szent Gyermekség művét „a Jelenkor leginternacionálisabb katolikus szervezetének“.

A Szent Gyermekség művének eredeti célja csak a kínai gyermekek megkeresztelése és kiváltása volt, de már 1856-ban tágabb célt tűzött ki magának: az összes pogány szülőkől származó gyermekek megkeresztelését, kiváltását és felnevelését.

Hazánkban a mű már 1879-ben alakult meg. A világháború előtti időszakban szép virágzásnak is indult, de az utóbbi években működése nagyon ellanvult és csak most kezd újból életre kapni, mióta a Szentséges Atya, XI. Pius pápa, ezt az egyesületet is pápai intézmény rangjára emelte és az egész világ gyermekeire nézve mintegy kötelezővé tette.

Az egyesület tagja lehet minden megkeresztelt katolikus gyermek,

betöltött 12-ig életévéig, mely után a Hitterjesztés Egyesületébe köteles átlépni. Feltétel havi 5 fillér adomány és napi egy Üdvözlégymádkozása ezzel a fohással: „Szűz Mária és szent József, imádkozzatok érettünk és a szegény pogány gyermekekért!” Egész kicsiny gyermekek helyett szüleik vagy mások végzik az imádságot.

Hogy mennyire fogékony a gyermeki lélek a missziós gondolat iránt, mutatja, hogy nem egyikük fosztotta meg magát valamely nyalánkságtól vagy keserűen itt a megkávét, hogy a cukor árát felajánlja a pogány gyermekek javára. Gyermeknél ez hatalmas cselekedet, mely kihat egész életére. Megkapja a lelkét a gondolat, hogy más világrészekon milliós számra vannak gyermekek, kik nem ismerik a Üdvözítőt és a kárhozat veszélyében élnek, akik *tőle* várják üdvösségüket. Hasonlít a Szent Gyermekség műve lelkesedésében, de nem hasonlítható szervezetének komolyságában, működésének kitarító voltában és sikerében ahhoz

a keresztes hadjárathoz, melyben valamikor a gyermekek indultak ki a Szentföld felszabadítására a pogányok kezéből. Éljen ez a lelkesedés és kitartó buzgalom a mi hazánk gyermekeiben is!

Imádság.

Végezzük el gyermekeinkkel együtt a Szent Gyermekség művének napi imáját: egy Üdvözlégyet a fohással „Szűz Mária és Szent József, imádkozzatok érettünk és a szegény pogány gyermekekért!”

Erénygyakorlat.

Irassuk be gyermekeinket a Szent Gyermekség művébe vagy szerczünk annak legalább egy tagot.

„Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tiltsátok őket; mert ilyeneké mennyeknek országa. — Nem olvastátok-e, hogy a kisdedek és csecsemők szája által viszed véghez a dicséretet?” (Mdté 19, 14; 21, 16.)

ÖTÖDIK NAP.

Elméletkés.

Melvez az Egyház missziós tevékenységének jellemző vonásai? — A missziós működés mindenekelőtt is a kat. Egyház legősibb és legeredetibb működése. Legősibb, mert a missziós működésben született meg az Egyház. Ennek a működésnek köszönhetjük mindannyian azt a kegyelmet hogy az igaz hithez és Isten Egyházához tartozunk. Krisztus működése missziós működés volt elsősorban. Róla zengi az Egyház: *Missus est ab arce Patris Natus orbis Conditor*, az Atya mennyei várából a földre küldte Fiát, a világ teremtetőjét. Krisztus eljövetele küldetés, misszió volt. Ő maga mondja önmagáról: *Missus sum*. Küldetésnek,

missio-nak nevezi a teológia is. Igaz, hogy Krisztus saját tevékenységét Isten gondviselő akarata szerint közvetlenül csak Izrael népére korlátozta. de még menybemenetele előtt intézte apostolaihoz az emlékezetes Igéket: „Elmenvén az egész világra, tanítsatok minden népeket“ (Máté 28; Márk 16.) Ahol csak megveti lábát a világon az Egyház, sikerét mindenütt a missziós tevékenységnek köszöni. A missziós működésből fakadt és fakad mindenütt az Egyház élete.

Mit eredményez ez a gondolat saját lelkünkben? Elsősorban hálára ösztönöz Isten és az Egyház iránt és megtanít minket megbecsülni hitünket. Ez a missziós gondolat első aszkétikus haszna. A hála Isten iránt, aki kiragadott minket a „halál árnyékából“ és „csodálatos világosságába“ hívott meg a szent keresztiségben, megutáztatja velünk mindazt, ami ellenkezik Istennel, a bűnt, és megkedvelteti mindazt, ami közelebb visz hozzá: ösztönöz a lelki tökéletességre, életszentségre, nagylelkű szeretetre és odaadásra. Ezek a

missziós gondolatnak aszkétikus gyümölcsei. De ösztönöz a hála az Egyház iránt is, serkent az ő parancsainak, törvényeinek hű betartására, megtanít vele együttérezni, örvendezni, vele gondolkodni, érette küzdeni: sentire cum Ecclesia, az Egyházzal együttélni egészen. Ez a hála az Egyház iránt elfeledtet minden helytelen kritikát, elnémítja ajkunkon az Egyházban olykor mutatkozó emberi gyengeségek pietás nélküli festszegetését, mert legfőbb örömünk az, hogy katolikusok lehetünk.

Ösztönöz a missziós gondolat hittem megbecsülésére. Megízlelteti, hogy mily boldogság rejlik az igaz hitben. Megérteti velem, hogy nem az a fő, *hol* születtem, hanem az, hogy *katolikusnak* születtem. A missziós eszme megértője sohasem fogja mondani, hogy minden vallás egyforma, nem fogja hitét eladni pár garasért, hitvány földi szerelemért, állásért, befolyásért, nem fogja lelkét prostituálni a világ démonjának, hogy ezen a földön jobban boldoguljon. A missziós gondolat megerősíti

a hitet és lüktetővé teszi a hit szerinti életet. Akit a missziós gondolat áthat, az nem teszi ki hitét ok nélkül veszélynek, vallástalan könyvek, nem-keresztény lapok olvasásával, hitetlenek társaságának felkeresésével, a szoros barátkozással hitközönyösökkel, babonáskodókkal, más vallásúakkal. Nem keres ismeretségeket, melyek az egyház által tiltott házasságra vezetnek, nem dobja oda gyermekét bármely nem-katolikus vallásnak, nevelésnek.

Mind ezt eredményezi a missziós gondolat, ha azt átéljük és átérezzük. Szóval a missziós eszme misszionáriussá tesz itt hazánkban is és arra hajt, hogy az igaz hitnek érvényt szerezzünk, ahol csak lehet. Ha sok ily meggyőződéstől mélyen áthatott katolikus embert nevel a missziós gondolat, akkor más lesz a helyzete a katolikusságnak az országban is.

A hazai missziós mozgalom.

Az imént végzett elmélkedésben lelt hasznot a missziós eszme ha-

zánkban annál tökéletesebben fogja megteremni, minél hatalmasabban fejlődik ki nálunk is a missziós mozgalom az országban. Jelenleg nem annyira statisztikáját akarjuk adni a jobban és jobban nekilendülő missziós mozgalmaknak, mint inkább azokat az intézményeket óhajtjuk röviden bemutatni, melyek hívatra vannak a missziós eszmét minél szélesebb körökben elterjeszteni, a hazai missziós munkát intenzívebbé tenni és missziós hivatásokat nevelni.

Elsősorban meg kell emlékeznünk a pápai egyesületekről, melyek nálunk is meghonosodtak s melyekről az előbbieken szó volt s még szó lesz ezentúl. Első kötelességünk, hogy valamennyien, felnőttek és gyermekek, férfiak és nők, papok és világiak, kiki a neki szánt pápai missziós egyesületek tagjai legyünk. A jezentkezés az illető egyesület egyházmegyei igazgatójánál vagy a helvi lelkésznél történik.

Második helyen megemlítjük a magyar missziós sajtót és irodal-

mat. Manapság minden mozgalomnak meg van a maga sajtószerve és irodalma. Sajtó és irodalom nélkül jelentős mozgalom el sem képzelhető. A missziós mozgalom sem élhet meg, nem fejlődhetik missziós sajtó nélkül. Amint kötelessége minden katolikusnak, hogy valamely missziós egyesület tagja legyen, úgy kötelessége egyedül vagy másokkal szövetkezve missziós lapot járattatni. Ha pedig oly szegény, hogy erre képtelen, mások juttassák el hozzá lapjukat. A missziós sajtó tartja fenn az érdeklődést a missziók iránt, az tájékoztat bennünket a missziós sikerekről, ez hoz hirt a misszionáriusokról, ez festi le előttünk életüket, munkáikat, küzdelmeiket, szenvedéseiket — azokét, akiket talán személyesen ismertünk, akik talán a mi családjukba tartoznak. A magyar missziós lapok a következők: 1. Katolikus missziók a tengeren túl országokban (Budapest, VIII., Horánszky-utca. 18. Ára egy évre 2 P. Havi folyóirat.) — 2. Katolikus Világmisszió (Kalocsa, dr. Pál Mátyás. Ára egy

évre 2 P. Évnegyedi szemle.) — 3. Kis Hitterjesztő. Jézus szent Gyermeksége lapja (Budatétény, Názáret. Ára 1.80 P. Havi folyóirat.) — 4. Afrikai Visszhang (Budapest, VIII. Mária-utca 23. Ára 2.50 P.) — 5. Négergyermek. (Ugyanott. Ára 1.20 P.)

A magyarországi szerzetesrendek közül a következők küldenek ki tagokat a külföldi missziókba: 1. A Szent Ferenc-rend. (Budapest, IV., Ferenciek-tere és Margit-körút.) — 2. Jézus Társasága, mely a neves Űrge lazarista missziónárius után az első magyar misszióknak alapját vetette meg Kínában. (Jelentkezés: Jézustárs. tartományfőnökség, Budapest, VIII., Mária-utca. 25.) — 3. Az Isteni Igéről nevezett szerzetes-társulat, mely az első magyar missziós házat tartja fenn Budatétényben. (Jelentkezés: Budatétény, Názáret.) — 4. Lazaristák. (Jelentkezés: Budapest, I., Ménesi-út V.) — 5. Szaléziánusok. (Rákospalota.) — A női szerzetesrendek közül: 1. A Miasszonyunkról nevezett Kalocsai

szegény iskolanővérek, akik 10 nővért küldtek legutóbb a kínai magyar misszióba. (Jelentkezés Kalocsán.) — 2. Szent Ferenc-rendi Mária-misszionáriusnők. (Budapest, VII., Hermina-út 21.) — 3. Keresztes nővérek. (Zsámbék. Fejér-m.)

Jeles előmenekelő ifjakat missziós hivatással a megfelelő feltételek mellett tanulásra felvesznek a jézustárs. kalocsai kollégium *Loyolaceum* és a pécsi jézustárs. kollégium *Ignatianum* intézetébe, a budatétényi *Názáret* missziósházba továbbá a rákospalotai szalézianusok *Clarisseum*-ába. Leányokat missziós előképzésre felvesz a Jézus Szíve Néplányai Társasága Pécelen (Pest-megye.).

Szülők! ha Isten gyermekeiteknek missziós hivatást ad, ne ellenkeztek az ő szándékával! Kövessétek inkább annak a pécsi anyának példáját, aki pár évvel ezelőtt a kínai püspök látogatásánál térdre hullott előtte és csak egy dolgot kért tőle, esdje ki Istentől részére azt a kegyelmet, hogy mindkét fia hithirdető

lehessen. Ti pedig, ifjak és leányok, ne némiátok el lelketekben Isten hívó szózatát, ha a missziós pályára hív meg benneteket! Ápoljátok a hivatás szent kegyelmét és el ne fojtsátok a bűn és a világ hiú örömeinek hajhászása által! A missziós hivatás az örök élet záloga.

Imádság.

Kérjétek az aratás Urát.

Hogy aratásába küldjön munkásokat.

Könyörögjünk. Ur Isten, ki nem akarod a bűnösnek halálát, küldj a boldogságos Szűz Mária és az összes szentek közbenjárására Anyaszentegyháznak munkásokat, akik mint Krisztus Urunk munkatársai a lelkekért önmagukat teljesen feláldozzák. Amen.

Erénygyakorlat.

Fizess elő magad vagy állj össze másokkal csoportba és rendelj meg egy missziós lapot. Ha van már, szerezz legalább egy új elő-

fizetőt. Vidd el missziós lapodat a szegényekhez és a kórházakba és kérd a betegeket és szegényeket, hogy imádkozzanak a missziókért.

„Kérlek azért, hogy mindenek előtt legyenek könyörgések, imádságok, kérések, hálaadások minden emberekért,... mert ez jó és kellemes a mi üdvözítő Istenünk előtt, ki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére jusson.“ (Tim. 2, 1–4.)

HATODIK NAP.

Elmélkedés.

A missziós munka második jellegzetes vonása az önzetlenség. A missziós működés a legönzetlenebb működés. Az önzetlenség nem annyira külső cselekedeteink minőségében és mivoltában mint inkább működésünk benső indítékaiban mutatkozik. Az áhítat erénye, mely forrása és gyökere az életszentségnek, szent Tamás szerint abban áll, hogy magunkat mindennek -átadjuk, ami Isten szolgálatával összefügg. Ez az átadás (devotio) már lényegében önzetlenség, kilépés önmagunkból, amint a teremtmény célja és végső rendeltetése is kívülről esik, Istenben rejlik. De az áhítatnak, az odaadásnak és így a benne foglalt önzetlenségnek is fokai vannak. Három

foka, illetőleg módozata van annak, amit áhítatnak (devotio) és szentségnek (sanctitas) nevez a keresztény aszkétika. Első az Isten parancsainak és általában szent akaratának teljesítése. Második az imádságban s az életben Isten és a felebaráti szeretet gyakorlata által minél tökéletesebb egyesülésünk Istennel. Harmadik a vágy, mellyel nem elégszünk meg azzal, hogy mi magunk Isten akaratát tegyük, azzal sem, hogy imádsággal minél jobban belekapcsolódjunk Istenbe, hanem lelkesedésünket kiakarjuk vinni a nagy világba. Ez az áhítat legmagasabb foka, az apostoli lelkület, mikor az ember önmagával annyira nincs elfoglalva, hogy még saját tökéletesedését, életszentségét is Isten ügye mellett némileg elfelejti, direkt nem is keresi. Ez az apostoli lelkület ükrőzteti vissza a legjobb, a legigazibb, a legönzетlenebb áhítatot. Ez az igazi teocentrikus — Istenbe való kapcsolódó aszkézis, mely Istent teszi egészen lelkünk középpontjává, az antropocentrikussal

szemben, mely öntökéletesedésünket helyezi előtérbe. Ez a valódi kilépés szűk önmagunkból: a szeretet az önfeledésben nyilvánul meg, *charitas est in extasi*, amint szent Tamás mondja. Eltűnik ennek az önfeledt áhítatnak fényében és tűzében minden aggályos és kicsinyes szellem, minden hipokondria; tág, nagy, örömteljes világ, széles látókör nyílik meg előttünk — elfeledjük kicsiny önmagunkat.

Ez az apostoli lelkület a maga önzetlenségével és magafeledésével, ha nem is egyedül, de leginkább a hiterjesztés nagy gondolatában, a missziós munkában születik meg és termi meg legszebb gyümölcseit. Minden apostoli munka, mint ilyen önzetlen, de a missziós munka már az áldozatok miatt is, melyet a hit-hírdetőktől követel és az elvonatkoztatás miatt még hazai, nemzeti érdekektől is — habár ezeknek is a legtöbbet használ — a legönfeledtebb és azért egyuttal a legkatolikussabb is. Aki gondolatban, vágyban és tettben bekapcsolódik ebbe a

munkába, de főleg az, aki egész életét ennek szenteli, sőt saját személyét is beleállítja a missziós tevékenységbe, sajátjává fogja tenni az önzetlen, apostoli lelkületet, mely az isteni és felebaráti szeretet leg-szebb virága.

Pár évvel ezelőtt különös eset vonta magára az újságolvasó közön-ség figyelmét. Egy belga nő, akit valamely londoni kórházban ápoltak, s kinek életéről az orvosok végleg lemondtak, annak a kívánságnak adott kifejezést, hogy brüsszeli ott-honába szállítsák, mert hozzátarto-zóinak körében akar meghalni. Mi-után az orvosok véleménye szerint az öregasszonynak már csak pár óra állott rendelkezésére, más mód nem kínálkozott, mint hogy repülőgé-pen szállítsák haza a haldoklót. Kórházi kocsin vitték ki a croy-doni repülőtérre a halálos beteget és ott az erre a célra készen álló aeroplánba helyezték egy orvosnak és egy ápolónőnek kíséretében. A haldokló a kétszáz mérföldnyi tá-volságot London és Brüsszel között

1 óra 40 perc alatt tette meg és így meg volt az a vigasztalása, hogy övéinek körében halhatott meg. Csodákat művel a honvágy! Gyenge anyákat, gyermekeket, hitveseket hajt ismeretlen országokon keresztül, harcvonalokon és lövészárkokon át övéik felkeresésére. De van még egy más fajta honvágy. Előbbi a szülőföld felé, a hozzátartozókhoz hajtja az embert ellenállhatatlan erővel; a másik kiragadja övéi köréből az embert, kihajtja hazájából, elviszi szülőföldjéről távoli, ismeretlen országokba, a lelkek hazájába, akik mentőjüket várják benne, az új szülőföldre, az új rokonság körébe. Ez a természetfölötti honvágy, a lelkek után, ez az apostól, a miszionárius önzetlen honvágya pogány gyermekei után, mely békét nem hágy neki, míg fel nem keresi, és ha visszahívták földi hazájába, nyugodni nem engedi, míg újból viszont nem láthatja őket.

Szent Péter műve és a papok missziós egyesülése.

A Szentséges Atya gondoskodik arról is, hogy maga a papság se legyen missziós egyesület nélkül, melyben saját missziós buzgalmát élesztgetheti, tökéletesítheti, égő tűzzé izzaszthatja, másrészt a hívek se feledkezzenek meg a misziós tevékenység egyik legszükségesebb tényezőjéről, a bennszülött papságról. Az első célt szolgálja a papok missziós egyesülete (Unio cleri pro missionibus), a másik Szent Péter apostol műve. (Opus s. Petri pro clero indigena.)

A papok missziós egyesülete általános szabályai értelmében „arra törekszik, hogy a papság lelkében a pogányok megtérítése iránt a szeretet tüzét felgyujtsa és ettől az ő tüzüktől azután a katolikusok egész összességében lánggra lobbanjon a katolikus missziók buzgó felkarolása s ekként az egész Anyaszentegyház összefogjon Krisztus Urunk országának elterjesztésére az egész vilá-

gon.“ A katolikus pap Krisztus országának hivatott terjesztője és vezetője a missziós egyesületeknek. Méltó és szükséges dolog tehát, hogy elsősorban saját szívét betöltse a hiterjesztés nagy műve iránti buzgóság. Ezt célozza a Szentséges Atyának az a rendelkezése, mellyel az Unio cleri-t az egész világ papjainak missziós egyesületté avatja. Ennek a missziós lelkesedésnek a pap egész lelkipásztori működésében meglesz a maga eredménye. A missziókért lelkesedő pap nem lesz lagymatag itthon kötelességei teljesítésében, nem fogja közönyösen nézni a vegyes házasságok terjedését vagy a szekták térfoglalását hívei között. A missziókért lelkesedő pap, ha nem is megy ki pogány vidékekre hitet hirdetni, idehaza is hithirdetője és missziónáriusa lesz saját nyájának.

Alig van más feladat az Egyház missziós működésében, melynek megoldását a Szentséges Atya a Szentlélektől vezéreltetve és látnoki szemmel a jövőbe tekintve, annyira sür-

getne mint a bennszülött papság megteremtését, felnevelését. A világrészek függetlenítik magukat az öregdő Európa gyámkodása alól, önálló életet akarnak élni. Ebben a törekvésben gyanus szemmel néznek mindenkit, aki Európából jön hozzájuk. A missziók legfontosabb feladata tehát a bennszülött papok felnevelése, akik mint hazájuk gyermekei sokkal közelebb férhetnek honfitársaik lelkéhez. Ezt a nagy célt szolgálja az 1889-ben Párizsban alapított Szent Péter apostol műve, mely a Hitterjesztés Egyesülete és a Szent Gyermekség műve mellett a harmadik missziós egyesület az összes katolikus hívők számára, melyet a Szentszék sajátjának tekint és pápai intézmény rangjára emelt. Az egyesület alamizsnát gyűjt a bennszülött papság nevelési költségeinek fedezésére. Az erre a célra szánt összegeket tehát a „Szent Péter apostol műve“ címén kell az egyházmegyei igazgatókhoz eljuttatni. Nincs azonban megtiltva, hogy valaki az egyes missziók bennszülött

papságának nevelésére külön alalmazsnát adjon a sajátos cél megjelölésével.

Imádság.

Ur Isten, ki azt akarod, hogy minden ember üdvözöljön és megismerje az igazságot, alázatosan kérünk, küldj aratásodba munkásokat és önts lelkükbe erős bizalmat szent evangéliumod hirdetésére, hogy szent tanításod mindinkább elterjedjen és világosságánál minden pogány megismerjen Téged, az egyedül igaz Istent és szent Fiadat, akit nekünk elküldöttél, Urunkat, Jézus Krisztust, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel együtt mindörökön örökké.

Oltalmazó Istenünk, tekints le kegyesen Krisztusra, aki mindnyájunkat megváltott és tedd meg azt, hogy napkelettől nyugatig minden nép magasztalja szent Nevedet és bemutassa szent Nevednek a tiszta isteni áldozatot. Ugyanazon Urunk Jézus Krisztus által. Amen. (A hit terjesztésének szent miséjéből.)

Erénygyakorlat.

Végezz szentséglátogatást vagy hallgass szentmisét, hogy minél több misszionárius és bennszülött pap hirdesse Isten igéjét a pogányoknak és hogy a hazai papság minél buzgóbban vegyen részt a missziós mozgalom terjesztésében.

„Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Isten:, és akit küldöttél, Jézus Krisztust.“ (Ján. 17, 3.)

HETEDIK NAP.

Elmélkedés.

Egyik legmeghatóbb szertartás: a hithirdetők és missziós nővérek búcsúztatása elindulásuk előtt hazájukból. Többek közt feszületet nyújt át nekik a búcsúszertartást végző főpap vagy rendfőnök e szavak kíséretében: „Vedd ezt a keresztet, legyen ez hűséges társad utaidon, erősséged a munkában, vigasztalásod a szenvedésben, oltalmazód életben és halálban.“ Ez alkalommal Rómában a legelőkelőbb hölgyek lábat csókolnak a búcsúzó nővéreknek tiszteletük jeléül, mintha csak a próféta szavairól megemlékeznének: „Mily tiszteletreméltók az evangéliumot hirdető lábai, azoké, akik a békét hirdetik.“ És valóban megilleti a hithirdetőket ez a tisztelet, mert a

missziónárius hozza meg a vértanú után a legnagyobb áldozatot a földön.

A missziós munka áldozatos munka. Ez harmadik jellegzetes vonása. Marseille kikötőjében áll a hajó, mely Kínába készül szállítani az első magyar hithirdetőket és nővéreket. A fedélzeten állanak már indulásra készen és lelkük tekintete a francia kikötő fölött az Alpokon át hazájukba téved Magyarországra, szülőföldjükre, anyaházukba, kedvessé vált szobácskájukba a rendházba, rendi testvéreikhez, honfitársaikhoz, övéikhez; búcsút vesznek tőlük még egyszer lélekből, ez életben emberi számítás szerint nem látják viszont egymást többé soha. A hithirdető elszakad mindentől, ami neki emberileg véve kedves a földön: hazájától, rokonaitól, megszokott életmódjától, kultúrájától, még honi szokásaitól, öltözködési módjától, anyanyelvétől is, idegen lesz némileg önmaga előtt. Több ez, mint amit akár a szerzetekben is rendes körülmények közt fölládoz az em-

ber: a hithirdető hozza a legnagyobb áldozatot a földön, melynél nagyobb csak a vértanúnak áldozata lehet, aki még életét is odaadja Istenért.

Mindenki, aki résztvesz a missziós munkában és szent érdeklődéssel kíséri a misszionáriust fáradságos utain, ennek az áldozattal telített légkörnek behatása alá kerül és maga is áldozatos lélek lesz. Még ha nem is állítja be saját személyét mint hithirdető a misziós munkába, mégis részesül az áldozatos missziós élet üdvös hatásaiban. Saját lelkében is föléled az áldozatkészség szelleme. Életének egyszerűsége, igénytelensége fokozódni fog. Munkájának, hivatásbeli kötelmeinek teljesítéséhez, még ha fárasztók is, kevésbé lendületesek, természetfölötti örömmel, szent lelkesedéssel fog hozzálátni. Megérti az áldozat értékét. Milyen más lesz imádsága, misehallgatása, felebaráti szeretete, erényre törekvése — mindent az áldozat szelleme hat át és tölt meg igazi természetfölötti tartalommal. Életünk legcsekélyebb cselekedete is

Krisztus áldozati vérének lesz hordozója, tartója a szándék által.

Egészen különös hatást fejt ki az áldozatos missziós élet szemlélete a papi lélekre. Itt érti meg a pap a coelibetus világhódító erejét. Elképzelhető-e misszionárius coelibatus nélkül? De mi is hódítani akarunk az itthonmaradottak, minket is ugyan az az eszme lelkesít! Milyen más lesz a missziós gondolattól áthatott papnak breviáriuma, milyen más szentmiséje, lelkipásztori működése! Tudatában van annak, hogy bár itt él Csonka-Magyarországon, mégis magával kell hordania az egész világ missziós gondját és ott kell lennie imádságával, áldozataival az egész világ misszióinak küzdő tere-
 rén. Nem fog elkedvetlenedni vagy visszariadni, ha haldoklóhoz hívják éjjel, vagy messze tanyára, vagy ragályos, fertőző beteghez, vagy bűzös, piszkos odúban lakó szegényhez. A hitoktatással járó nagy fáradtságot is szívesen el fogja viselni, ha meggondolja, mint verejtéke-
 nek odakinn a misszionáriusok, még

ő idehaza sokkal kevesebb áldozattal térítgeti saját kis pogányait. A missziós eszme áldozatos lelkeket nevel.

*Kláver szent Péter,
a néger missziók pártfogója.*

Ez az áldozatos szellem a missziós munkában különösképp tűnik ki Kláver szent Péter, a nagy négerapostol, életében. Krisztus és a lelkek iránti szeretetből, mint Jézus-társasági szerzetes elhagyta hazáját, Spanyolországot, és Délamerikában Ujkartagénában az emberek legszerencsétlenebbeinek, a testi-lelki nyomorba sülyedt néger rabszolgáknak, szentelte egész életét. Több mint 40 évet töltött fáradhatlan buzgósággal és hősieis önmegtágadással közöttük és több százezer néget térített meg az igaz hitre Krisztushoz. Megható volt önmagát teljesen feledő áldozatos felebaráti szeretete, mellyel igazán az irgalmas szamaritánus szerepét tölti be e nyomorult teremtményeken; meglátogatta

őket bűzös lukaikban, a betegek sebeit kötözgette, genytől áradó fekélyeiket ápolgatta, tisztogatta, éhségüket összekoldult eledellel csillapította, a mezíteleneket ruházta. Isten hősie önfeláldozását csodákkal dicsőítette meg; mert nem egyet közülük, kikről az orvosok végleg lemondottak, hirtelen meggyógyított, másoknak szemük világát visszaadta, sőt három halottat fel is támasztott.

Amily szeretettel volt mások iránt, oly kérlehetetlen szigorral bánt önmagával. A rendházban legutolsónak tekintette magát; élelemben, ruházatban és a lakást, illetőleg a legsilánvabbal elégedett meg, sőt, ha szabadjára volt engedve, azt is választotta. Szüzi tisztaságát halálig megőrizte. Testét böjtökkel, ostromokkal, vezeklő övekkel sanyargatta, szívesen tett fejére töviskoszorút és úgy járta végig a keresztutat.

Mint fiatal szerzetest a legbensőbb barátság kötötte a szegény portásfráterhez, Rodriguez Alfonzhoz, akit

vele együtt a szentek sorába iktatott az Egyház 1888-ban. Ime, a szent barátság gyümölcse. Rodriguez szent Alfonz meg is jövendölte fiatal szerzetestársának, hogy jöendő apostoli működésével nagy mennyei jutalmat fog kiérdemelni. Kláver szent Péter az 1654-ik év Kisasszony napján adta vissza lelkét Teremtőjének, ünnepét a rá következő napon, szept. 9-én, üli meg az Egyház. Született a spanyolországi Cataloniában 1580-ban. IX. Pius pápa összes négermissziók főpártfogójává nevezte ki.

Öt tiszteli mint védőszentjét a Kláver szent Péter társulata is, mely a négermissziók segélyezésére és a négerrabszolgák kiváltására alakult. Alapítónője az 1922-ben elhalt Ledóchowska Mária Terézia grófnő. A Társulatnak egész sajátos szervezete van, melynek magvát fogadalmas nővérek képezik, többi tagjai pedig a világiak köréből sorakoznak. Bár kifejezetten csak az afrikai négermissziókra terjed ki figyelme, mégis ezeknek nagy

kiterjedése miatt és azért is, mert minden országot és népréteget iparkodik működési körébe belevonni, bizonyos általánosság jellemzi. E tekintet már szervezeténél fogva is a missziós társulatok közt egészen egyedülálló helyet foglal el. Hazánkban nagy buzgósággal és szép sikerrel működik. Székhelye: Budapest, VIII., Mária-utca 23.

Imádság.

(A nagypénteki szent miséből.)

Imádkozzunk a pogányokért. Távolítsa el szívükből Isten a gonoszságot, hogy elhagyják bálványaikat és megtérjenek az élő egy igaz Istenhez és egyszü.ött Fiához, Jézus Krisztushoz, Urunkhoz és Istenünkhöz.

Mindenható örök Isten, Te nem a bűnösök vesztén, hanem mindig üdvösségükön fáradozol, fogadd kegyesen imánkat és szabadítsd meg őket a bálványimádástól. Vezesd őket szentegyházadba neved dicséretére és dicsőségén.

Imádkozzunk a keresztségre je-

lentkezőkért, hogy Urunk Istenünk csepegtesse szívükbe az igaz hit kegyelmét és nyissa meg nekik irgalmasan az Egyház kapuját, hogy a szent keresztségben megtisztulva minden bűntől, ők is Urunk Jézus Krisztus szent családjához tartozzanak.

Mindenható örök Isten, Te Anyaszentegyházadat mindig újabb tagokkal gyarapítod, növeld a jelentkezőkben a hitet és e szent titkok megértését, hogy a szent keresztség vize által újjászületve gyermekeid sorába kerüljenek.

Erénygyakorlat.

Vonj meg magadtól valami élvezetet és add annak árát a miszsiók javára (egy szivar, pohár sör, édesség vagy villamosjegy árát.)

„Leborulnak előtte a szerecsenek és ellenségei a földet nyalják. Trazis és a sziget királyai ajándékokat mutatnak be:

.....

Arábia és Szába királyai ajándékokat hoznak. És imádni fogja őt a föld minden királya: minden nemzet szolgálni fog neki." (71. Zsolt.)

NYOLCADIK NAP.

Elmélkedés.

Csonka ország vagyunk, valamennyiünkre nyomasztólag nehezedik rá a tudat, hogy kicsinyek lettünk. Él ugyan a remény hazánk feltámadásában; bízunk, hogy egykor még nagyok leszünk, mint amilyenek hajdan voltunk; de azért zuhanásunk, veszteségünk érzését, mely földre nyom, nem bírjuk száműzni lelkünkben. — Mi az, ami ebben a fájdalmas lelki vergődésben megvigasztalja, nagygyá, bátrabbá teszi szívünket? Az, hogy földi kis hazánk mellett még más birodalomnak is polgárai vagyunk, birodalomnak, mely e földön van ugyan, de nem erről a földről való: a földi haza mellett szebb hazánk van még, dicsőbb a leghatalmasabb világalamnál is, Krisztus világbirodalma,

a katolikus Egyház. Erről a birodalomról mondja a próféta: „Országot támaszt a mennynek Istene, mely föl nem oszol mindörökké, és annak országa más népnek nem adatik.“ (Dan. 2, 44.)

Krisztus országa hódító ország, a hódítás lényegéhez tartozik: „Elmenvén tanítsatok minden nemzetekeket.“ (Mát. 28, 19.) Hódít a hit és szeretet fegyverével. Hódítása a missziós küzdelem. Hazánk fiai is mint Krisztus hadseregének katonái kiindultak világot hódítani Krisztusnak. Vállalatuk oly ragyszóbasú, mint Nagy Sándoré, aki pár ezer emberrel indult ki a földkerekség meghódítására. Mit akarunk meghódítani mi kicsi magyarok? A lehet legnagyobb birodalmát. Kínát. Ez a magyar misszió hadművelési területe. Magasztos vállalkozás!

Mily nagy Kína? Lakosainak száma 430 millió, területe nagyobb mint egész Európa. Ha percenként 1000 ember vonulna fel előtünk, az összes kínaiak felvonulása megszakítás nélkül 10 hónapig tartana.

Kína ősrégi állam. Története visszanyúl a Krisztus előtti 4-ik évezredbe. Kína a legrégebb kultúrállam, mely még ma is fennáll. De kultúrája megdermedt; most kezd újból forrni a nyugati behatások alatt az egész óriási állam. Kína fejlődése a legnagyobb jelentőséggel bír az egész világra nézve a katolikus Egyházra nézve is. A Sárga tenger partjain fog talán lejátszódni a jövő századok történelme. Kína vagy katolikus, vagy ateista lesz. Pogány vallásának nincs fennmaradása, a protestáns vallás nem elégíti ki. Tehát katolikus vagy ateista.

És milyen katolikusok lennének a kínaiak? Hogy mennyi szunnyadozó erény és nemes tulajdonság van ebben a népben, mutatják az utolsó évtizedek keresztényüldözéseinek vértanú hősei. Nemcsak férfiak és meglelt ifjak, hanem gyenge nők, aggok és gyermekek állották ki a vértanúhalált az első keresztény századokra emlékeztető hősiességgel. A sok szűz, aki lelke vi-

.....

rágát és életét Krisztusnak szenteli, mutatja, hogy mit képes nevelni a kereszténység ebből a nemzetből. Ennek az országnak megtérítését tűzte ki célul magának a magyar miszió.

A kínai magyar misszió.

Eredete visszanyúl a bolsevizmus idejébe Magyarországon. Az akkori válságos időben a Jézustársaság magyar rendfőnöke fogadalmat tett, hogy a rendtartománynak a fenyegető végveszélyből való megmenekülése esetén missziót vállal külföldön. Imádsága teljesült és ő is teljesítette igéretét. A választás Kínára esett. Az első magyar hithirdető, aki hazáját elhagyta, hogy az új „magyar” missziós területen lábát megvesse, P. Szarvas Miklós volt. 1922-ben indult útnak Kínába. Őt követte 1924-ben P. Gábor István. 1926 augusztus 8-án két jézustársasági papnövendék és tíz Miasszonyunkról nevezett kalocsai iskolanővér indult el a budapesti Jézus Szíve-templomból a pápai nuncius ál-

dásával, hogy a voltaképeni „magyar misszió“-nak alapját megvessék. A távozó misszionáriusok és apácák nevei: Horváth Sándor, Németh József, Hirmann M. Margit (főnöknő), Bérczi M. Celesztina, Burgstaller M. Angelina, Pecze M. Erna, Surányi M. Terézia, Surányi M. Forreria, Eichinger M. Ulrika, Graul M. Nikodéma, Kovács M. Gonzalva, Pongrácz M. Judit.

Hozzájuk csatlakozott Shanghai-ban az Amerikából jövő P. Lischevong Gáspár. 1927-ben Litványi György papnövendék és Varga Kálmán, végzett mérnök, laikus testvér, követték elődjeiket a hosszú úton. 1928-ban P. Herpy Károly Kerekes István papnövendékkal szállt Marseille-ben hajóra, hogy a kínai magyar misszionáriusok számát szaporítsák. Tudomásunk szerint a jövő esztendőben ismét két kalocsai iskolánővér indul útnak és maga a rend általános főnöknője, magas kora mellett is, felkeresni szándékozik leányait a távoli keleten, hogy őket bátor kitartásra lelkesítse nehéz

munkájukban. Belgiumban Pezenhoffer József teológus, kész orvos, várja kiküldetését Kínába.

A jövődöbeli „magyar misszió“ előreláthatólag Tamingfu kerületét fogja megkapni, ahol máris zárda épült kápolnával a kalocsaí nővérek számára, akik ott iskolát vezetnek, betegeket ápolnak és gyógykezelnek, gyermekeket nevelnek. Már hat kínai jelöltőjük is van; az első beöltözés 1929 február havában lesz.

A páterek és skolasztikusok (papnövendékek) jelenlegi beosztása a következő: P. Szarvas és Lischerong kint a misszióban működnek a lelkipásztorkodás terén. Horváth Sándor és Németh József Sien-hsienben, P. Gábor és Litványi György pedig a tamingfui kollégiumban dolgoznak. P. Herpy és Kerekes István Tientsin-ben tanulják a kínai nyelvet. Ott működik Varga Kálmán laikus testvér is. P. Lischerong most fáradozik új missziós állomás felállításán, melyet „Új Kalocsá“-nak akar nevezni.

A kínai magyar misszió lelkes tá-

mogatója a katolikus „Magyar nők missziós szövetsége a kínai magyar misszió javára“, Anna kir. hercegnasszonnyal az élén. Támogassuk valamennyien a kínai magyar missziót imádsággal, alamizsnával, keltsünk érdeklődést iránta ismerőseink körében. Semmi sem fáj annyira azoknak, akik Istenért mindent, még hazájukat is elhagyják, mint a részvétlenség, melyet övéiktől tapasztalnak.

Imádság

a Kínában működő magyar hittértőkért és nővérekért.

Mindenható örök Isten, ki a Téged szeretőket szereted és azoknak, kik Érted mindent elhagytak, százszoros jutalmat ígértél, alázatosan kérünk, örködjél mindenható hatalmaddal testvéreink fölött, kik a távol keleten országod terjesztésén fáradoznak. Szent kezed vezesse őket utaikon és védje meg őket minden látható és láthatatlan ellenséggel szemben. Te légy védőfaluk a gonosz támadásai ellen.

vigasztalójuk bánatukban, erősségük kísértésükben, gyönyörűségük örömeükben, üdülésük bágyadtságukban, védő takarójuk esőben és hóban, támaszuk gyengeségükben, oltalmazójuk életben és halálban, örök jutalmuk az égben. Áldd meg munkájukat, hallgasd meg imádságukat és adj erőt szavuknak, hogy sok lelket térítsenek az igazság és az élet ösvényére szent Egyházadba. Add meg, hogy egykor a mennyei dicsőségben viszontlássuk őket és velük együtt színed látásában örökké boldogok legyünk. Amen.

Jézus isteni Szíve, zárd szentséges sebedbe és szeretetedbe a Te országodért küzdő testvéreinket.

Szeplőtlen szent Szűz, vedd anyai oltalmad palástja alá őket. Szent József, szent Őrzőangyalok, kísérjétek őket utaikon. Amen.

Erénygyakorlat.

Ajánlj fel egy szentmisét és szentáldozást a kínai magyar misszióért. — Szólj erről a tárgyról

valamely ismerősödnék és iparkodjál őt a magyar misszió támogatására megnyerni.

„Napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek; mert nagy az én nevem a nemzetek között, úgymond a seregek Ura.” (Mal. 1, 11.)

KILENCEDIK NAP.

Elmékedés.

A boldogságos Szűz Mária a misziók pártfogója és a hithirdetők példaképe és anyja. Azért sok misziós egyesület és szerzet kifejezetten is őt szemelte ki főpártfogójának és róla nevezte el magát. Mint az Üdvözítőnek és az isteni kegyelemnek anyja, ő sugározta be először az isteni igazság Napjával a pogány világ sötétségét, amint a próféta is mondja: „A nép, mely sötétségben jár vala, nagy világosságot látá, a halálárnyék tartományában lakóknak világosság támadá” (Iz. 9 2. Máté 4, 16). Ő volt a hajnalpír, a hajnali csillag, mely az igazság Napjának eljövetelét hirdette. Ő volt a titokzatos felhő, mely

a megváltás kegyelmeinek esőjét hozta a bűnös szenvedélyek tüzétől kiaszott földre. Imádságával ő hívta le Isten Fiát az égből és sietette az emberiség számára a megváltás óráját. Szűz Mária hozta először a pogány világnak a Megváltót, ő az első misszionárius. Ő imádkozta le először a felhőkből azt, akiben volt a népek reménysége, mikor még az egész világ pogány volt; ő az első imaapostol.

Hozzá jöttek a pogány népek első küldöttei, a napkeleti Bölcsek, ő világosította fel őket az isteni kised kilétéről, amikor maga a kised nem is prédikált még, ő nyújtotta át nekik a világ üdvösségét, mikor karjaikba fektette isteni gyermekét. Ő küldte őket szent Fia nevében vissza a pogány népekhez, hogy először hirdessék ott a világ Megváltójának evangéliumát.

Szűz Mária Egyiptomba menekült szent Józseffel és Jézussal. Ott ismét hithírdető volt ő és misszionárius. Imádságával, áldozataival megtermékenyítette a talajt, mely később oly

bőségesen megtermette gyümölcsét és bölcsője lett a szerzetesrendeknek, melyek hivatva voltak jövő századokban kivinni Krisztus evangéliumát a föld szélső határáig. Ott volt ő hithirdető szóval és példával, ott sugározta bele ismét mint első a krisztusi világosságot a pogányság sötét éjébe.

Szűz Mária lett részvételével a kereszt áldozatában a kegyelmek kiosztója, ő hívta le ismét mint az apostolok királynője, a Szentlelket Krisztus országának első terjesztőire; tőle várja azért ma is minden apostol, minden nép a kegyelem bőségét és a hit malasztjának közvetítését.

Hithirdető volt Szűz Mária azért is, mert Jézus gyermekkoráról csak ő adhatott felvilágosítást az evangélistáknak. Hithirdető volt ő Efezusban a pogányvilág közepette. Hithirdető ő szeplőtelen fogantatásával, mellyel legyőzte sátán uralmát, lerázta az áteredő bűn jármát, mely a pogányság és bálványimádás sötét rabságát hozta az emberiségre. Most

az égben mint mindenható közbenjáró ő az, akihez emeli szemét a hithirdető és a szegény hitnélküli pogány egyaránt: „Mutasd meg nekünk Jézust, a te méhednek áldott gyümölcsét!”

Az imaapostolság.

(Magyarországon: Jézus Szive-Szövetség.)

Szűz Mária imádsága által közvetíti a kegyelmeket a világnak. Ez az imádságnak rendkívüli jelentősége a kegyelem rendjében. Ezen alapszik az imaapostolságnak is minden ereje és jelentősége. Ennek az értékét emeli ki XV. Benedek pápa nagy körlevélben a katolikus hit terjesztéséről az egész világon. „Ismételten kijelentettük, mondja, hogy az a munka, melyet a hithirdető megkezd, hiú és céltalan marad, ha Isten kegyelme meg nem termékenyíti, miként sz. Pál apostol is tanúsítja, amikor így szól: Én ültettem, Apolló öntözte, de Isten adta a növekedést. (1. Kor. 3, 6.) Ennek a kegyelemnek kieszközlésére azonban csak egy mód van és

pedig az állhatatos és alázatos könyörgés; mert így szól az Úr: minden dologra nézve, melyet kérnek, megleszen nekik Atyámtól (Máté 18, 19.) És az imádság bizonyára nem maradhat meghallgatás nélkül éppen ebben a fölötte magasztos és Istennek leginkább tetsző ügyben. Amint tehát Mózes, mialatt az izraeliták Amalekkel harcoltak, a hegy tetején fölemelt kezekkel kérte Isten segítségét számukra, úgy kell minden keresztény hívőnek a szent könyörgés erejével az Úr szőlőjében fáradozó, az evangéliumot terjesztő hithirdetőknek segítségére sietnie. Ennek a kötelességnek teljesítésére alapították az úgynevezett Imaapostolságot, s azért ezt ezennel sürgetőleg ajánljuk minden buzgó kereszténynek, kívánva, hogy abból senki magát ki ne vonja: sőt inkább mindenki vegye ki részét az apostoli munkából, ha nem is ténylegesen, de legalább lélekben.“

Az Imaapostolság, melyet hazánkban Jézus Szíve-Szövetségnek szok-

tak nevezni, 1844-ben alakult meg a franciaországi Vals-ban. Lelkes jézustársasági papnövendékek akik alig várták a pillanatot, hogy szóval és tettel hirdethessék Krisztus evangéliumát hívőknek és hitetleneknek, működésük kezdtének időpontját meg akarták előzni azzal, hogy lélekben mindennapi cselekedeteiket, erénygyakorlataikat, munkájukat, áldozataikat és imádságukat felajánlották Jézus sz. Szívének nagy szándékaira, melyekért az Ol-táriszentségben imádkozik és a szentmisében önmagát felajánlja mennyei Atyjának. Ez a jámbor egyesülés rövid idő alatt átlépte a vals-i rendház küszöbét és elterjedt az egész világon, úgy, hogy ma már több mint 30 millió tagot számol a szövetség. Havi imaszándékait maga a Szentséges Atya áldja meg és ott szerepel ezek közt minden hónapban a különös missziós szándék is, melvre az összes tagok egy hónapon át naponta minden jócselekedetüket, imájukat és szenvedésüket felajánlják. Az imaapostolságot

ugyan mindenki külön is gyakorolhatja; de a közös imádságnak ereje, melyet maga az Üdvözítő is annyira hangsúlyoz, és a számos lelki előny, melyben a tagok részesülnek, azt javalják, hogy mindenki tagja legyen ennek a szó igazi értelmében vett világszövetségnek. Ezt hangsúlyozza a Szentséges Atya is. Magyarországon a szövetség központja Budapesten van (VIII, Horánszky-utca 18.) Onnét a havi missziós szándékok lapját is mindenki megszerezheti.

Imádság

(az imaapostolság felajánló imádsága.)

Ur Jézus, szentséges Szívednek ajánlom fel Boldogasszonyunk Szívével egyesülve mai napom minden imádságát, munkáját, örömét és szenvedését engesztelésül vétkeimért és szándékaid megvalósítására, különösen a havi szándéokra...”

Erénygyakorlat.

Ha nem vagy még tagja az Ima-apostolságnak, vétesd fel magadat. Ha már tagja vagy, szerezz legalább egy új tagot a szövetségnek. Ujítsd meg napközben párszor lélekben az imént tett felajánlást.

„Bemenvén a házba, megtalálták a gyermeket anyjával, Máriával és leborulván imádták őt. És megnyitván kincseiket ajándékokat adának neki aranyat, tömjént és mirrhát“ (Mát. 2, 11.) — „Mindnyájan áilhatatosak valának egy akarrattal az imádságban... Máriával, Jézus anyjával.“ (Ap. csel. 1, 14.)

